

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce 1): **P. D.**, žalobkyně 2): **Š. D.**, žalobce 3): „**Občanské sdružení Zvírotice**“, IČO 22663398, se sídlem Praha 4, Pavelkova 3390/7, všichni žalobci zastoupeni Mgr. Janem Matějčkem, advokátem se sídlem v Praze 2, Římská 1222/33, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje** se sídlem Praha 5, Zborovská 11, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. M. H.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu středočeského kraje, odboru dopravy, ze dne 5.9.2011, č.j. 145852/2011/KUSK-DOP/Lac, sp. zn.: SZ 145852/2011/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se podanou žalobou domáhali přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jejich odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Sedlčanech, odboru dopravy a silničního hospodářství, jako speciálního stavebního úřadu (dále též „stavební úřad“) ze dne 2.6.2011, č.j. OD/851/2011-15 Ji, jímž bylo vydáno stavební povolení pro stavbu: „Účelová komunikace pro výstavbu RD v obci Zvírotice, lokalita Nade vsí“ (dále též „stavba“ či „stavba účelové komunikace“) na pozemcích parc. č. 109/88, 109/89, 109/90, 109/91, 109/92, 109/93 a 109/94 v katastrálním území Zvírotice, obec Dublovice (dále též „stavební povolení“).

V podané žalobě žalobci nejprve v obecné rovině namítali nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro porušení procesních práv účastníků, pochybení při doručování, nevypořádání se s odvolacími námitkami žalobců, překročení příslušnosti správních orgánů dle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění rozhodném (dále jen „zákon

o ochraně přírody“), nevyužití správního uvážení v dané věci a pro nesprávné právní posouzení věci v rozporu se zákonem o ochraně přírody.

Konkrétně namítali nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro rozpor s § 2 odst. 1, 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), neboť správní orgány nepřihlédly z úřední povinnosti k tomu, že lokalita, v níž byla stavba povolena, se nachází v územním systému ekologické stability (dále též „biokoridor“). Vyhláškou Středočeského kraje č. 1/2002 o závazné části územního plánu velkého územního celku Příbram ze dne 12.6.2002 (dále jen „vyhláška č. 1/2002“) byl zřízen mimo jiné nadregionální územní systém ekologické stability. Z výřezu územního plánu obce Dublovce vyplývá, že nadregionální biokoridor prochází plochami OR 1-Z a OV 5-Z, kde z větší části leží pozemek parc. č. 109/93 a části pozemku parc. č. 109/92 a 109/94 v kat. úz. Zvírotice.

Dále namítali, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jejich odvolací námitkou o povolení stavby stavebním úřadem v území, kde jsou stavby obecně zakázány. Nesouhlasili s poukazem žalovaného na stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 12.8.2010, neboť se nezabývalo posouzením souladu stavby s nadregionálním systémem územní stability. Navíc Krajský úřad Středočeského kraje ani nebyl oprávněn hodnotit dopad stavby na nadregionální biokoridor. Věcná příslušnost k tomuto posouzení svědčí dle § 79 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně krajiny Ministerstvu životního prostředí. Stanovisko Ministerstva životního prostředí posuzující dopad projektové dokumentace na nadregionální biokoridor ve správním řízení nebylo provedeno, tudíž zde nebyl správně zjištěn skutkový stav. Žalobci tvrzení o neslučitelnosti stavby s nadregionálním biokoridorem prokazovali v soudním řízení stanoviskem Ministerstva životního prostředí, odboru péče o krajinu č.j. 74705/Env/11, kterým byla stavba posouzena jako nevyhovující vyhlášce Středočeského kraje č. 1/2002.

Za zásadní pochybení žalovaného označili jeho zamítnutí odvolacích námitek pro opožděnost, s odůvodněním, že měly být vzneseny již v průběhu územního řízení a nikoli až ve stavebním řízení. Poukázali na § 89 stavebního zákona s tím, že námitky nevznesli dříve proto, že rozhodnutí o umístění stavby samo o sobě neohrožuje vytvořený systém ekologické stability.

Za zavádějící v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí označili odkaz žalovaného na § 14 odst. 2 stavebního zákona, zřejmě zde měl být odkaz na § 114 odst. 2 stavebního zákona.

Namítali nesprávné právní posouzení věci a nedostatek správního uvážení, neboť žalobou napadená rozhodnutí jsou v rozporu s vyhláškou č. 1/2002 a rovněž tak s § 2 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody. Uvedli, že v článku 4 odst. 3 vyhlášky č. 1/2002 byl stanoven zákaz umisťovat stavby na plochách zahrnutých do biokoridoru. Připustili existenci výjimky pro tzv. liniové stavby pro dopravu a technické vybavení. Tu však v dané věci nelze použít, neboť stavba účelové komunikace má spojit místní komunikaci se stavebními pozemky pro rodinné domy, které teprve mají být v oblasti se zákazem stavby postaveny. Správním orgánům vytkly, že se nezabývaly posouzením této v budoucnu nastalé nezákonné situace.

Nesouhlasili s doručením žalobou napadeného rozhodnutí veřejnou vyhláškou, neboť jim mělo být doručeno do vlastních rukou, tak jako stavebníkovi.

Žalobci navrhli soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odmítl veškeré žalobou uplatněné námitky a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu uvedl, že v řízení o odvolání byl vázán rozsahem odvolacích námitek (viz. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2As 56/2007-71). Námitky žalobců po celé správní řízení směřovaly proti umístění stavby účelové pozemní komunikace v krajině. Přičemž o umístění stavby v krajině bylo rozhodnuto již dne 10.2.2009 v územním řízení. Dne 12.8.2010 bylo vydáno stanovisko ke stavební dokumentaci na stavbu účelové pozemní komunikace, kterým věcně příslušný orgán ochrany přírody konstatoval souladnost stavby z hlediska zákona o ochraně přírody a zákona o posuzování vlivu na životní prostředí. Jelikož správní orgány posoudily odvolací námitky žalobců jako námitky proti umístění stavby, správně je, v souladu se zásadou koncentrace podle § 114 stavebního zákona, zamítly.

Nesouhlasil ani s námitkou nesprávného doručení žalobou napadených rozhodnutí. Uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zasláno do vlastních rukou žalobce 1), který si jej v úložní době nevyzvedl. Rovněž bylo zasláno do vlastních rukou žalobkyně 2) a žalobce 3), kteří si jej osobně převzali dne 9.6.2011. Zdůraznil, že žalobcům byl obsah rozhodnutí správního orgánu I. stupně znám, neboť všichni proti němu podali včasné odvolání. Připustil, že rozhodnutí žalovaného (odvolacího orgánu) bylo žalobcům doručováno pouze veřejnou vyhláškou, a to pro vysoký počet účastníků řízení. Opět konstatoval, že není pochyb o tom, že žalobci byli i s tímto rozhodnutím seznámeni, neboť proti němu podali včasnou žalobu.

Odmítl námitku spočívající v rozporu žalobou napadeného rozhodnutí se zákonem o ochraně přírody a krajiny. Trval na tom, že v souladu s § 77a odst. 4 písm. n) zákona o ochraně přírody stanovisko Krajského úřadu ze dne 12.8.2010 č.j. 111794/2010/KUSK, které bylo součástí žádosti o povolení stavby, vypracoval věcně příslušný správní orgán. Ministerstvo životního prostředí je podle § 79 odst. 3 písm. a) ve spojení s § 4 odst. 1 zákona o ochraně přírody zmocněno k vymezení a hodnocení nadregionálního systému ekologické stability, nikoli však k vydávání stanovisek. Zdůraznil, že stavba, resp. úprava povrchu pozemku asfaltovou vrstvou, účelové pozemní komunikace nepodléhá posuzování vlivu na životní prostředí. Nejedná se totiž o žádnou ze staveb vymezených v příloze č. 1, kategorie I, bod 9.4 novostavby ani kategorie II., bod 9.1 novostavby zákona č. 100/2001 Sb.

K námitce nesprávného správního uvážení v dané věci uvedl, že stavba je v souladu s vyhláškou č. 1/2002. Vyhláškou je stanovena výjimka ze zákazu umisťovat stavby na plochách územního systému ekologické stability s výjimkou staveb liniových pro dopravu a pro technické vybavení. Liniovou stavbu je i stavba účelové veřejně přístupné pozemní komunikace. Navíc stavba účelové komunikace probíhá pouze po části biokoridoru a tvoří jedinou komunikační potřebu k pozemkům jiných vlastníků.

Zdůraznil, že právní předpisy neobsahují žádný nejasný právní pojem, který by byl správní orgán oprávněn vykládat pomocí správního uvážení. Proto když správní orgány došly k závěru, že se jedná o liniovou stavbu, byly povinny stavbu povolit. Upozornil na to, že rodinné domy, které budou budovány v části mimo územní systém biokoridoru se nacházejí podle schváleného územního plánu na území obytném, venkovském OV 5-Z.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě uvedla, že souhlasí s odůvodněními žalobou napadených rozhodnutí. Dodala, že stavba je z 90% umístěna mimo biokoridor, což doložila výřezem z územního plánu se zakreslením navrhované komunikace.

Upozornila na to, že byla v dobré víře ohledně možnosti zastavět rozhodnutím dotčené parcely rodinnými domy, neboť jí bylo Městským úřadem Sedlčany, odborem výstavby a územního plánování dne 23.3.2011 sděleno, že podle schválené územně plánovací dokumentace se uvedené pozemky nacházejí v obytném území – venkovském, kde je možno rozvinout výstavbu rodinných domů. Taktéž má k dispozici vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 5.5.2003, z něž vyplývá, že lze na dotčených pozemcích za dodržení určitých podmínek realizovat výstavbu. Tato svá tvrzení doložila oběma výše citovanými vyjádřeními.

Poukázala na to, že v osadě Zvírotice byly v posledních pěti letech, na jiných parcelách, vystaveny v biokoridoru objekty k bydlení. Přičemž proti této výstavbě žalobci neprotestovali. Proto spatřuje v podané žalobě a aktivitě žalobců v předcházejícím správním řízení osobní zaujatost a obstrukční jednání vůči sobě.

Soudu doložila rozhodnutí Městského úřadu Sedlčany, odboru výstavby a územního plánování ze dne 14.1.2008, kterým bylo vydáno územní rozhodnutí o dělení a scelování pozemků ve prospěch osoby zúčastněné na řízení. Jedná se o pozemky v kat. území Zvírotice, obec Dublovice parc. č. 102, 105, 114/1, 115, 116, 117.

Osoba zúčastněná na řízení žádala zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Žalobci v replice ze dne 9.5.2012, doručené zdejšímu soudu dne 15.5.2012, nesouhlasili s vyjádřením osoby zúčastněné na řízení.

Konkrétně nesouhlasili s jejím tvrzením, že Ministerstvo životního prostředí v roce 2003 povolilo umístění staveb v biokoridoru. Naopak upozornili na vyjádření Ministerstva životního prostředí č.j. 74705/Env/11, v němž bylo jednoznačně uvedeno, že na dotčených pozemcích platí zákaz umísťování staveb. Zároveň zde bylo konstatováno, že územní plán je v rozporu s nadřazenou územní dokumentací a podle § 54 stavebního zákona tak nelze rozhodovat podle takovéto části územního plánu, dokud nebude územní plán uveden do souladu s nadřazenou dokumentací. Svá tvrzení žalobci doložili stanoviskem Ministerstva životního prostředí ze dne 12.10.2011, č.j. 74705/Env/1 a ZUR Středočeského kraje ze dne 18.12.2011.

Odmítli tvrzení osoby zúčastněné na řízení o svém šikanózním jednání. Uvedli, že již v roce 2003 plánovala postavit v dotčené lokalitě domy, přičemž proti tomuto záměru se postavili ostatní obyvatelé obce a na základě jejich podpisové akce od návrhu ustoupila. Poukázali na to, že i během předchozího správního řízení o dělení a scelování pozemků byli aktivní, když proti rozhodnutí podali námitky a odvolali se.

Jako nepravdivé odmítli tvrzení osoby zúčastněné na řízení, že převážná část dotčené komunikace je cca 90% umístěna mimo biokoridor, neboť při porovnávání mapy územního plánu Dublovice se zakreslenou hranicí nadregionálního biokoridoru, mapových příloh ZUR Středočeského kraje a stavební dokumentace účelové komunikace je zřejmé, že cca 80%

větvě „B“ účelové komunikace se nachází uvnitř nadregionálního biokoridoru. Tato větev přitom dle dokumentace zabírá 40% celé délky komunikace.

Žalovaný ve své replice uvedl, že doplnění žaloby žalobců ze dne 9.5.2012 obsahuje nepřipustné rozšíření žalobních bodů po lhůtě pro podání žaloby. Žalobou napadené rozhodnutí totiž bylo doručeno žalobcům dne 7.9.2011, lhůta pro podání žalobních bodů tak marně uplynula dne 7.11.2011, což je den podání žaloby k soudu (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2.8.2007, č.j. 2 Azs 54/2007-42 či rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78).

Soud o věci jednal a rozhodoval bez nařízení ústního jednání, postupem podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť žalovaný s rozhodnutím soudu bez nařízení ústního jednání výslovně souhlasil a další účastníci se ve lhůtě k tomuto postupu soudu nevyjádřili.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 9.11.2010 osoba zúčastněná na řízení (jako stavebník) stavebnímu úřadu společně se žádostí o stavební povolení pro stavbu „Účelová komunikace pro výstavbu RD v obci Zvírotice, lokalita Nade Vsi“ na pozemcích par. č. 109/88, 109/89, 109/90, 109/91, 109/92, 109/93 a 109/94 v katastrálním území Zvírotice, obec Dublovice předložila mj. stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 12.8.2010, č.j. 111794/2010/KUSK, v němž tento orgán s poukazem na § 77a zákona o ochraně přírody a krajiny sdělil, že nemá připomínky k předložené projektové dokumentaci, neboť jí nedojde k dotčení regionálních územních systémů ekologické stability, zvláště chráněných území – přírodních rezervací a přírodních památek a jejich ochranných pásem, rovněž nepředpokládal dotčení zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin. Taktéž citoval s poukazem na § 77a odst. 4 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny, že lze vyloučit významný vliv předloženého projektu samostatně i ve spojení s jinými koncepcemi nebo záměry na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvost na evropsky významné lokality ptačí oblasti. V místě realizace záměru ani v přilehlém okolí se nenacházejí žádné evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti.

Stavební úřad rozhodl dne 2.6.2011 tak, že vydal stavební povolení osobě zúčastněné na řízení pro stavbu „Účelová komunikace pro výstavbu RD v obci Zvírotice, lokalita Nade Vsi“ na pozemcích par. č. 109/88, 109/89, 109/90, 109/91, 109/92, 109/93 a 109/94 v katastrálním území Zvírotice, obec Dublovice. V odůvodnění se stavební úřad vypořádával s následujícími námitkami žalobce 1). Jednak, že územní rozhodnutí Městského úřadu v Sedlčanech, odboru výstavby a územního plánování ze dne 10.2.2009 č.j. OVÚP-23384/Vo týkající se umístění stavby účelové komunikace a inženýrské sítě nezohledňuje existenci nadregionálního biokoridoru v územním plánu, jelikož převážná část pozemku parc. č. 109/93 se nachází v biokoridoru. Dále namítal, že probíhající stavební řízení je v rozporu s územním plánem obce Dublovice, jelikož část plánované účelové komunikace (větev „B“) z velké části přímo zasahuje do nadregionálního biokoridoru v územním plánu. Uváděl, že zahájeným stavebním řízením je území biokoridoru měněno z orné půdy na obytnou zónu, což není v souladu se zákonem o ochraně přírody a krajiny. Stavební úřad se s námitkami žalobce 1) vypořádal tak, že poukázal na schválený a vydaný platný územní plán obce Dublovice, jehož obsahem je vázán. Nad to při místním šetření a jednání dne 10.3.2011 neměla obec Dublovice jako účastník řízení k navržené stavbě a předložené projektové dokumentaci žádné připomínky. Uvedl, že při rozhodování vycházel z vyjádření obecního stavebního úřadu ke stavbě komunikace tak, že se jedná o stavbu v souladu se záměry územního plánování a v souladu s územním rozhodnutím o

umístění stavby vydaným odborem výstavby a územního plánování Městského úřadu v Sedlčanech ze dne 10.2.2009, č.j. OVÚP-20384/2008-Vo v právní moci dne 19.3.2009. Přičemž v průběhu územního řízení o umístění stavby nebyly podány žádné námitky a připomínky. Dále k námitkám žalobce 1) směřujícím proti nadregionálnímu biokoridoru uvedl, že vycházel ze stanoviska Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 12.8.2010, č.j. 111794/2010/KUSK, který neměl dle zákona o ochraně přírody a krajiny připomínky k předložené projektové dokumentaci. Jednoznačně konstatoval, že projektem nedojde k dotčení regionálních a přírodních památek a jejich ochranných pásem ani zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin. Toto rozhodnutí bylo doručováno žalobci 1) do vlastních rukou, což vyplývá z připojené poštovní zásilky, která byla vrácena jako nevyzvednutá. Na doručence je otisk razítka pošty ze dne 8.6.2011. Žalobkyni 2) i žalobci 3) bylo rozhodnutí doručeno do vlastních rukou dne 9.6.2011, což vyplývá z vrácených poštovních doručenek.

Všichni žalobci podali odvolání ze dne 16.6.2011, v němž namítali, že územní rozhodnutí ze dne 10.2.2009 vydané odborem výstavby a územního plánování Městského úřadu Sedlčany není v souladu se záměry územního plánování, neboť nezohledňuje existenci nadregionálního biokoridoru v územním plánu. Když účelová komunikace pro výstavbu RD dle předložené dokumentace z velké části přímo zasahuje do nadregionálního biokoridoru. Poukázali na to, že dle vyhlášky č. 1/1002 na plochách zahrnutých do nadregionálního biokoridoru je zákaz umisťovat stavby s výjimkou staveb liniových pro dopravu a technické vybavení. Dále namítali, že stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 12.8.2010 je v rozporu s platným územním plánem obce Dubovice a vyhláškou č. 1/2002, protože účelová komunikace a inženýrské sítě pro výstavbu RD z velké části přímo zasahují do nadregionálního biokoridoru. Realizací stavby účelové komunikace a inženýrských sítí uvnitř biokoridoru tak dojde k dotčení přírody a jejich ochranných pásem.

Dne 5.9.2011 žalovaný odvolání žalobců odmítl s tím, že veškeré jejich námitky směřují proti umístění stavby, tudíž mohli a měli být uplatněny v územním řízení. Proto k nim dle § 14 odst. 2 stavebního zákona ve stavebním řízení žalovaný nepřihlédl. Toto rozhodnutí bylo doručeno do vlastních rukou stavebníkovi, tj. osobě zúčastněné na řízení, a ostatním, tj. i žalobcům, bylo doručeno veřejnou vyhláškou tak, že bylo vyvěšeno dne 7.9.2011 a sejmuto dne 22.9.2011, což vyplývá ze zápatí rozhodnutí.

Žalobci soudu k žalobě doložili stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 12.10.2011 č.j. 7475/Env/11 k umístění rodinných domů v nadregionálním biokoridoru dotčené oblasti. Ministerstvo zdůraznilo nezbytnost uvedení územního plánu obce do souladu s nadřazenou dokumentací a upřesnění vymezení nadnárodního biokoridoru.

Dále žalobci v žalobě soudu předložili k důkazu kopii části návrhu Zásad územního rozvoje Středočeského kraje, k replice ze dne 9.5.2012 připojili vyhlášku č. 1/2002, ZÚR Středočeského kraje ze dne 18.12.2011, výřez územního plánu obce Dubovice, výřez mapové přílohy ZÚR, stavební dokumentaci ke stavbě, vše k prokázání svých tvrzení, že správní orgány nesprávně povolily stavbu, neboť je v rozporu s územně plánovací dokumentací obce a nachází se ze 2/3 v nadnárodním biokoridoru, kde zásadně nelze stavět. Soud, s ohledem na níže uvedené právní posouzení věci, posoudil tyto důkazy jako nadbytečné. Dále žalobci v replice ze dne 9.5.2012 doložili koncept zastavovací architektonické studie z roku 2003, dopis Osadního výboru Zvírotice zastupitelstvu obce Dubovice, usnesení o zastavení správního řízení č.j. ŽP/18560/2011-5 a rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 28.3.2012, č.j. 056331/2012/KUSK, k prokázání svých tvrzení, že již dříve měli s osobou zúčastněnou spory a žaloba není vůči ní šikanózní. Soud i tyto důkazy posoudil jako zcela nadbytečné, neboť nemají souvislost s předmětem tohoto řízení.

Také osoba zúčastněná na řízení ke svému vyjádření ze dne 12.1.2011 připojila listinné důkazy, a to územní rozhodnutí Městského úřadu Sedlčany, odboru výstavby a územního plánování ze dne 14.1.2008, č.j. OVÚP – 10527/2007/Vo o dělení a scelování pozemků, situaci územního plánu se zakreslením navrhované stavby, územně plánovací informaci ze dne 23.3.2011, vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 5.5.2003 a ze dne 9.5.2003, katastrální mapu se zvýrazněním pozemků, na nichž byly postaveny stavby v biokoridoru. Důkazy byly navrženy k prokázání tvrzení, že stavba byla správními orgány povolena správně, neboť negativně neovlivní životní prostředí v území a byly zde povoleny i jiné stavby. Soud, s ohledem na níže uvedené právní posouzení věci, posoudil i tyto důkazy jako nadbytečné.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která jejich vydání předcházela, a to v mezích žalobci uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě.

V tomto zákonném ustanovení je pozitivně vymezen okruh námitek, které lze uplatnit ve stavebním řízení. Jedná se konkrétně o námitky, směřující proti: 1) projektové dokumentaci, 2) způsobu provádění stavby, 3) způsobu užívání stavby, 4) požadavkům dotčených orgánů, ale pouze v případě, pokud je jimi přímo dotčeno účastníkovo vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě.

Podle § 114 odst. 2 stavebního zákona k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.

Tímto zákonným ustanovením se vymezuje okruh námitek, které lze ve stavebním řízení uplatnit, ale negativním způsobem. Stanoví, že k námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny, a to 1) při územním řízení, 2) při pořizování regulačního plánu, 3) při vydání územního opatření o stavební uzávěře, nebo 4) při územním opatření o asanaci území se uplatní tzv. koncentrační zásada, tj. nelze k nim v rámci stavebního řízení již přihlížet.

Soud souhlasí se žalobci, že odkaz v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na § 14 odst. 2 stavebního zákona není správný. Jak žalobci sami konstatovali, je nepochybné, že mělo být odkázáno na § 114 odst. 2 stavebního zákona. Jedná se o chybu v psaní, tedy zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení rozhodnutí žalovaného, což mělo být podle § 70 správního řádu žalovaným opraveno. Přestože se tak nestalo, patrně si žalovaný překlepu nepovšiml, nejedná se o závažnou vadu rozhodnutí, které by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Zásadní žalobní námitky směřovaly proti nesprávnému právnímu posouzení věci správními orgány, když povolily stavbu v územním systému ekologické stability. Přičemž dle žalobců k této skutečnosti měly správní orgány přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud při posouzení výše uvedených námitek vyšel z ustálené a bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu, a to konkrétně z rozsudku ze dne 19.6.2013, č.j. 4 As 7/2013-30, v němž bylo uvedeno, že „*smysl územního řízení je odlišný od smyslu stavebního řízení. V prvním případě se posuzuje stavební záměr z hlediska jeho zasazení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům území. Přitom se bere zřetel na stanoviska dotčených orgánů státní správy, řádně uplatněné námitky účastníků řízení a stanoví se podmínky pro uskutečnění záměrů v území a požadavky na změnu záměrů podle výsledků územního řízení. V případě stavebního řízení se však jedná již jen o posouzení, zda předložená dokumentace odpovídá výsledkům územního řízení a je v souladu s veřejnými zájmy hájenými dotčenými orgány státní správy. [§ 111 odst. 1 a 2 stavebního zákona]. Ve stavebním řízení se stavba do území neumísťuje, neboť je v něm již umístěna na základě územního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.5.2008, č.j. 1 As 21/2008-81, www.nssoud.cz). Je tedy zřejmé, že mezi územním řízením a stavebním řízením, ačkoliv jejich výstupy představují řetězcí se správní akty, existuje z hlediska věcného bariéra striktně oddělující tato dvě řízení. Správní soudy se mohou při přezkumu stavebního povolení zabývat toliko těmi námitkami, které mají přímý vztah k předmětu stavebního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.9.2011, č.j. 1 As 83/2011-565, www.nssoud.cz). Ve stavebním řízení tedy není možné opětovně hodnotit dopady provozu povolené stavby na změnu života rodin v dané obci, zhoršení kvality životního prostředí a na zvýšení nebezpečí způsobeného zvýšeným provozem na předmětné komunikaci. Základní koncepce rozvoje území obce, jakož i uspořádání krajiny a koncepce veřejné infrastruktury, je obsažena v územním plánu (...). Posouzení vlivu povolované stavby na životní prostředí pak bylo předmětem územního řízení (umístění záměru a zohlednění jeho dopadu na životní prostředí); ... v řízení stavebním se s těmito skutečnostmi již nelze zabývat“.*

Soud zároveň poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.9.2011, č.j. 1As 83/2011-565, jehož právní věta zní: „*Námitky proti stanovisku k posouzení vlivů záměrů na životní prostředí (EIA) a procesu posouzení vlivu dopravní studie na životní prostředí (SEA), jejichž cílem je zpochybnit výběr konkrétní trasy dálnice, je třeba uplatnit v územním řízení, neboť v něm se rozhoduje o umístění stavby. Ve stavebním řízení se k těmto námitkám nepřihlíží [§ 61 odst. 1 věta třetí stavebního zákona z roku 1976]“.*

A právní věta rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.9.2012, č.j. 1 As 107/2012-139, zní: „*stavební úřad není ve stavebním řízení oprávněn posuzovat soulad projektové dokumentace s územním plánem, který nabyl účinnost poté, co v předcházejícím územním řízení bylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí (§ 111 stavebního zákona z roku 2006). Takový postup stavebního úřadu by představoval nepřípustný zásah do práv účastníků územního (resp. stavebního) řízení nabytých v dobré víře (§ 2 odst. 3 správního řádu z roku 2004)“.*

Z výše uvedené judikatury je patrný důraz na základní funkci stavebního úřadu ve stavebním řízení, a to posouzení souladu projektové dokumentace s dokumentací záměru, resp. s podmínkami územního rozhodnutí podle § 111 stavebního zákona. Soud se v této věci ztotožnil s právním názorem žalovaného, který ve stavebním řízení nepřihlédl k námitce žalobců o povolení stavby zasahující do nadregionálního biokoridoru, a to ani z úřední

povinnosti, neboť tato námitka mohla a měla být uplatněna v rámci řízení o vydání územního rozhodnutí. Když v územním řízení mohou účastníci uplatňovat a předkládat stanoviska dle § 89 odst. 1 stavebního zákona. Přičemž § 90 písm. a), b), c), d) a e) stavebního zákona jednoznačně stanoví, že stavební úřad v územním řízení posuzuje, zdali je záměr žadatele v souladu např. s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování a s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, případně s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Rovněž tak žalobní námitky spočívající v nemožnosti posoudit stavbu jako výjimku ze zákonem stanoveného zákazu umisťovat stavby na plochách zahrnutých do biokoridoru, v čemž žalobci spatřovali porušení vyhlášky č. 1/2002 a § 2 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody, měly být uplatněny v rámci územního řízení. Žalobci v žalobě nepopřeli, že by o předcházejícím územním řízení nevěděli, naopak vysvětlovali, že námitky v územním řízení nevznikli proto, že rozhodnutí o umístění stavby samo o sobě neohrožuje vytvořený systém ekologické stability. Záleželo tedy výlučně na uvážení žalobců, zda budou brojít proti předcházejícímu územnímu rozhodnutí, pokud se rozhodli, že nikoli, musí pak nést zákonem stanovené následky svého rozhodnutí. Soud tak uzavírá, že výše uvedené námitky nebylo možno posuzovat v řízení o povolení stavby, neboť svým obsahem spadají do řízení územního. A jelikož pro záměr této stavby bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o umístění stavby, nelze již takto formulované námitky s ohledem na § 114 odst. 2 stavebního zákona v řízení o povolení stavby zohlednit, jak správně konstatoval žalovaný.

Dále žalobci v žalobě nesouhlasili s tím, že správní orgány ve stavebním řízení vycházely ze stanoviska Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 12.8.2010. Když Krajský úřad Středočeského kraje nebyl věcně příslušným k posouzení dopadu stavby na nadregionální biokoridor, nýbrž podle § 79 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně krajiny bylo oprávněným orgánem toliko Ministerstvo životního prostředí. Taktéž namítali, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí s touto námitkou žalobců nevypořádal.

Soud konstatuje, že námitka žalobců o věcné nepříslušnosti Krajského úřadu Středočeského kraje k vypracování stanoviska ze dne 12.8.2010 nebyla uplatněna v jejich odvolání. Odvolací námitka zněla tak, že stanovisko je v rozporu s platným územním plánem obce a vyhláškou č. 1/2002, protože účelová komunikace a inženýrské sítě pro výstavbu RD zasahují do nadregionálního biokoridoru. Proto se správní orgány ani nemohly v žalobou napadených rozhodnutích s námitkou věcné nepříslušnosti Krajského úřadu Středočeského kraje vypořádat, neboť byla nově uplatněna až v žalobě. A jak uvedeno výše, ve stavebním řízení nemůže být účinně uplatněna námitka nesouladu stavby s územně plánovací dokumentací účinnou v době vydání územního rozhodnutí. Na podporu svých tvrzení o věcné nepříslušnosti Krajského úřadu Středočeského kraje žalobci předložili v soudním řízení vyjádření Ministerstva životního prostředí pod č.j. 7475/Env/11. Vyjádření však bylo vypracováno až dne 12.10.2011, tj. poté, co žalovaný ve věci pravomocně rozhodl, tudíž se s ním ani nemohl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vypořádat. Navíc je patrné, že se jedná o reakci Ministerstva životního prostředí na soukromý dotaz žalobce 1), který ani není součástí spisového materiálu, čímž postrádá právní význam pro posouzení dané věci. Soud jen podotýká, že z obsahu vyjádření vyplývá pouze, že územní plán obce má být uveden do souladu s územně plánovací dokumentací a má být upřesněno vymezení nadnárodního biokoridoru v území.

Žalovaný na výše uvedenou námitku věcné nepřislušnosti Krajského úřadu Středočeského kraje k vypracování stanoviska reagoval ve svém vyjádření k žalobě tak, že ji popřel. Soud má shodně se žalovaným za to, že § 79 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně přírody umožňuje Ministerstvu životního prostředí provádět vymezení a hodnocení nadregionálního systému ekologické stability dle § 4 odst. 1 zákona o ochraně přírody. Ministerstvu však není svěřena možnost či povinnost vydávat stanoviska k dané problematice. Podle § 77a odst. 4 písm. n) zákona o ochraně přírody mají krajské úřady zákonem svěřené oprávnění vydávat stanoviska, kterými posoudí, zda může mít určitý návrh záměru významný vliv na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti podle § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody. Tedy Krajský úřad Středočeského kraje byl věcně příslušným orgánem k vypracování žalobci sporovaného stanoviska.

Žalobci rovněž namítali nesprávné doručení žalobou napadeného rozhodnutí veřejnou vyhláškou, neboť jim mělo být doručeno do vlastních rukou, tak jako stavebníkovi.

Dle § 115 odst. 5 stavebního zákona účastníkům řízení, kteří byli o zahájení stavebního řízení uvědomeni veřejnou vyhláškou, se stavební povolení oznamuje doručením veřejnou vyhláškou. Stavebníkovi a vlastníkovi stavby, na které má být provedena změna, se však doručuje stavební povolení do vlastních rukou.

Smyslem a účelem právní úpravy doručování ve správním řízení je, aby se jeho účastníci seznámili s písemnostmi správního orgánu a měli možnost uplatnit svá práva a oprávněné zájmy při zachování efektivního fungování veřejné správy. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5.8.2015, č.j. 2 As 237/2014-40 výslovně uvedl, že: „*tedy mohl posuzovat stěžovatelem namítané obsahové či formální vady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pouze s ohledem na to, zda nemohli stěžovatele fakticky zbavit možnosti řádně a včas podat proti nim odvolání*“. Soud poukazuje i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26.3.2009, č.j. 5 As 19/2008-118, v němž bylo konstatováno, že institut doručování veřejnou vyhláškou vyžaduje od účastníka stavebního řízení vyšší míru obezřetnosti a procesní aktivity, nezbavuje jej však reálné možnosti účastnit se daného řízení a požívat všech zaručených práv, včetně práva uplatnit vůči povolované stavbě v příslušné lhůtě námitky, či podat proti rozhodnutí o povolení stavby odvolání. Zákonným důsledkem doručování veřejnou vyhláškou je to, že rozhodnutí se považuje za doručené 15 dnem po jeho vyvěšení dle § 25 odst. 2 správního řádu.

Ze správního spisu soud k otázce doručování zjistil, že stavební úřad doručoval jak usnesení o zahájení řízení, tak své rozhodnutí ve věci veřejnou vyhláškou a stavebníkovi i žalobcům navíc prostřednictvím České pošty, s.p. do vlastních rukou. Konkrétně žalobce 1) si poštovní zásilku s rozhodnutím nevyzvedl, proto byla stavebnímu úřadu vrácena jako nevyzvednutá. Žalobkyně 2) i žalobce 3) si rozhodnutí osobně vyzvedli dne 9.6.2011. A všichni žalobci proti rozhodnutí stavebního úřadu podali včasné odvolání. Následné rozhodnutí žalovaného ve věci bylo žalobcům doručováno pouze veřejnou vyhláškou. Soud k procesu doručování veřejnou vyhláškou doplňuje, že jde o právní fikci doručení, přičemž rozhodnutí žalovaného bylo vyvěšeno na úřední desce správního orgánu dne 7.9.2011, sejmutí bylo vyznačeno dne 22.9.2011, tj. v poslední den 15 denní lhůty. Proto zde platí fikce doručení rozhodnutí žalovaného žalobcům dne 22.9.2011. Žalobci poté podali proti rozhodnutí správních orgánů včasnou žalobu, Krajskému soudu v Praze byla doručena dne 7.11.2011.

Soud má za to, že § 115 odst. 5 stavebního zákona umožňuje správním orgánům doručovat svá rozhodnutí účastníkům veřejnou vyhláškou, pokud tito byli o zahájení

stavebního řízení uvědomění veřejnou vyhláškou a nejedná se o stavebníka či vlastníka stavby. Jelikož usnesení o zahájení řízení bylo doručováno formou veřejné vyhlášky, žalobci nejsou stavebníci ani vlastníci stavby, byly správní orgány oprávněny svá rozhodnutí doručit veřejnou vyhláškou.

Soud připouští, že správní orgány v daném případě měly doručovat žalobcům jednotně, tj. vždy stejnou formou a nikoli pro doručení rozhodnutí stavebního úřadu zdvojit jeho doručení žalobcům i prostřednictvím České pošty, s.p. Soud zdůrazňuje, že ze správního spisu je patrné, že žalobci byli řádně o veškerých meritorních rozhodnutích správních orgánů v dané věci informováni a vždy na ně včas reagovali. Je tedy zřejmé, že žalobci namítané vady doručování je nezbavily možnosti řádně a včas uplatnit svá procesní práva ve stavebním a ani v soudním řízení, proto soud dospěl k závěru, že doručováním žalobou napadených rozhodnutí nedošlo k újmě žalobců, která by způsobila nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadená rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takové intenzity, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci nebyli ve věci samé úspěšní a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu nákladů řízení, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, k tomu ale v dané věci nedošlo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. března 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková